

Helt jelne i verden

☆☆☆☆☆☆

Et sted i Jylland lyder 'alene' som 'jelne'. Det sted i Jylland havner Jenny, da hendes mor dør i en trafikulykke. Morfars store hånd finder lille Jennys ved mors begravelse, og så er det væk fra kroen i Dalbjerg, hvor mor arbejdede, og Jenny legede med Daniel. I Jylland bliver Jenny så til Jelne. Det er jo det, hun er, og så synes morfaren lige så godt, han kan kalde hende det. Man skal passe på med, hvad man siger om børn og f.eks. debutromaner, men det hele flyder hos Henriette E. Møller. Og det er godt sådan. Det er forfatterens kendetegn. Forsigtigt og søgende vokser portrættet frem af pigen, der bliver mere og mere alene, som morfaren dør, og senere også en kæreste forlader hende. Da portrættet er fuldendt, stivner det smukt i sin form. Det er både nydeligt og sørgeligt at flyde med på Jelnes hav på udkig efter nogen at høre sammen med. Virkelig sentimentalt bliver det aldrig, fordi forfatterens projekt er sikkert nok. Hvis jeg kunne have ønsket mig noget, ville det være lidt mere sprogligt raffinement – Møller har det, så hvorfor gemme på det? – og lidt færre døde. Godt nok er det blot romanfigurer, men de falder simpelt hen om på stribe. Ikke kun de personer, Jelne kommer til at holde af, men også dem i næste række. Og efter en stilsikker forsigtigper kommer der, ja, hvem ved? Tjubang, slapstick og vilde vover?

Henriette E. Møller: 'Jelne'. Roman. 216 s. 199 kr. Gyldendal

Kamilla Löfström